

Ligeberrettigelse, saa faae vi aldrig nogen Lov ud. Min Opfattelse af vor Forfatning er den, at den bygges paa Underhandling og gjensidig Smødekommens og ikke paa, at man skal søge at gaa saa langt fra hinanden som mulig. Naar vi nu vedtage vort Forslag, er der Haab om, saaledes som Forhandlingerne foreligge i Folkethinget, at Forslaget vil blive vedtaget ogsaa der, og saa ere vi jo ude over den Sag. De Menige og Underkorporalerne faae saa deres Lønningsforbedring, og hvis vi i lignende Sager vilde bære os ad paa samme Maade, vilde flere lavt lønne. Bestillinger og saa faae Forhøielse; men skal det ene vente efter det andet, saa vil det maasse være ikke saa kort, selv efter den høitærede Ministers Udtalelser, og det er de Menigester, der skulle have Tillæget, daarlig tjente med. Derfor anbefaler jeg vort Forslag til Vedtagelse.

Bloug: Jeg vil ikke sige, at det ærede Medlem rettede en Bebreidelse til Thinget, men han ansaa det dog for rigtigt at lægge det paa Sinde, hvad det vilde føre til, naar begge Thing fastholdt Raastanden om Ligeberrettigelse. Jeg tror nu, at Fasts holdelsen af denne Raastand er en nødvendig Betingelse for, at den konstitutionelle Arbejde skal kunne gaa; thi ellers vil Overvægten svinge over til den ene Side, og man vil da komme længere bort fra Enigheden, end naar to ligeberettigede Magter forhandle med hinanden. Derimod er det rigtigt, at Enigheden skal naas ved gjensidig Smødekommens; derom er der ingen Meningsforskjel, og jeg tror ikke, det er nødvendigt at minde derom her i dette Thing. Denne Sags Historie er et godt Exempel paa Nødvendigheden af gjensidig Smødekommens. Vi holde undertiden saameget af at lege Fremmede med hinanden og lade, som om vi have glemt det nærmest foregaaende; lad os imidlertid en Gang minde denne Sags Historie. Den høitærede Minister forelagde i Begyndelsen af denne Samling i det andet Thing et Forslag til Lov om Lønninger ved Hæren. I et af de første Kapitler i dette Lovforslags § 9 findes det Udtryk, at de Menige lønnes med 55 Dre og Underkorporaler og Befalingsmands elever med 65 Dre. Der kan altsaa ikke være fjerneste Tvivl om, at det fra Først af har været den høitærede Ministers Mening at forhøje Meniges og Underkorporalers Lønninger. Medens nu dette Lovforslag, sødelig har sovet i Folkethinget til idag, fremkom der derimod et andet Lovforslag, som gik ud paa at indføre det ved Lov af 23de Mai 1873 fastsatte Møntsystem for disse Lønningers Bedkommende, et Lovforslag, som ikke i fjerneste Maade vedrørte selve Lønningerne, men kun deres Omsætning til ny Mønt. Nu behøvede det det ærede Medlems Venner i Folkethinget at flikke den Bestemmelse ind i dette Lovforslag, at de Meniges og Underkorporalernes Lønning med det Samme, skulde forhøjes. Det

ærede Medlem vil indrømme, at det er rigtigt (S. Understen: Ja). Saa begik den høitærede Krigsminister Noget, som jeg nærmest maa kalde for en Feil, idet han, i Stedet for at vise denne Bestemmelse bort fra et Lovudkast, hvor den aldeles ikke hørte hjemme, fremkom med et særligt Lovudkast, som skulde knytte sig til det oprindeligt forelagte Forslag til Lov om Lønninger ved Hæren, og som kun skulde gjælde fra 1ste Januar til 1ste April næste Aar. Jeg taler det en Feil, og det er ogsaa erkjendt fra den høitærede Ministers Side, at, naar denne Forandring blev slaaet fast for Tiden fra 1ste Januar til 1ste April, var den dermed slaaet fast for bestandig; det vilde da ikke være muligt atter at træde tilbage. Den høitærede Minister vilde altsaa, hvad der i og for sig er rigtigt, knytte denne Forbedring til den øvrige Lønningsforbedring, hvilket vil være saameget mere nødvendigt, som det, hvis dette Lovforslag vedtages isoleret, vil blive Tilfældet, at Underkorporaler faae mere i Lønning end Korporaler; hvilket hverken er hensigtsmæssigt eller rigtigt. Dersom nu det ærede Medlems Venner i Folkethinget havde taget Ministerens Lovforslag uden at tale et Ord derom, saa havde Landsthinget været bragt i den Stilling, enten at maatte reise sig mod Regjeringen eller at vedtage Loven, uagtet vi indfaa, at den i Grunden ikke var en midlertidig, men en varig Lov, altsaa adskilt fra de øvrige Lønningslove. Men nu begik det ærede Medlems Venner en endnu større Feil. De gik hen og forandrede den af Ministeren forelagte lille, midlertidige Lov, uagtet det aldeles ikke behøvedes, og gav saaledes Ministeren Leilighed til at trække sig tilbage ved Hjælp af det Ændringsforslag, der nu foreligger. Jeg vil ikke sige, at det er nogen heldig Tilbagegang. Det forekommer mig, at med det Ændringsforslag, der foreligger, faar Loven et vist uformeligt Udseende; men jeg ser dog ikke, at vi kunne gjøre Andet her end støtte Ministeren i denne Sag, og det forekommer mig, at det ærede Medlem og de foregaaende ærede Talere dog maa indrømme, at, dersom de Menige ikke vinde Noget ved Ministerens Ændringsforslag, saa vinde de endnu mindre ved Vedtagelsen af de Hærens Ændringsforslag, thi saa kommer Loven jo slet ikke ud. Dersom den almindelige Lønningslov fremmedes saa betimeligt, at vi kunde faae den ud i Februar Maaned, saa vilde det, hvis Ministerens Ændringsforslag vedtoges, kun være saa Uger, i hvilke de Menige vilde komme til at faa Lønningsstillæget, idet de jo vilde faae det efterbetalt; vedtages derimod de Hærens Ændringsforslag, har Ministeren erklæret, at saa kommer Loven slet ikke ud, og de Menige faae altsaa slet Ingenting. Jeg tror derfor, at vi sørge bedst for de Menige ved at følge Ministeren.

Formanden: Jeg maa anmode ærede Talere under den videre Forhandling om, saa lidt